

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Egeria, z.s.**, se sídlem Obchodní 1324, Otrokovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti: **POKART spol. s r.o.**, se sídlem Josefa Skupy 1708/12, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 22.4.2015, č.j. KUZL 23387/2015, sp. zn. KUSP 68653/2014 ÚP-So,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 22.4.2015, č.j. KUZL 23387/2015, sp. zn. KUSP 68653/2014 ÚP-So, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněna na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2015, č.j. KUZL 23387/2015, sp. zn. KUSP 68653/2014 ÚP-So, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Holešov, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 12.9.2014, č.j. HOL-15109/2014/SÚ/TN, tak, že se vydává stavební povolení pro stavbu „Přístavba skladu výrobní haly POKART Holešov“ na pozemku parc. č. 2760/70 v katastrálním území Holešov, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podanou žalobou se žalobce domáhá též zrušení uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 3.10.2011, č.j. HOL-11463/2011/SÚ/TN, vydaným v rámci spojeného územního a stavebního řízení prvostupňový orgán rozhodl o umístění a povolení předmětné stavby. Rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 20.3.2012, č.j. KUZL 16380/2012. Krajský soud v Brně předmětné rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 3.1.2013, č.j. 62 A 50/2012-252, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 27.2.2013, č.j. KUZL 14083/2013, rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a řízení zastavil, neboť stavba byla v mezidobí postavena, přičemž prvostupňový orgán zavázal postupovat podle § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Prvostupňový orgán poté rozhodnutím ze dne 12.9.2014, č.j. HOL-15109/2014/SÚ/TN, v opakovaném řízení povolil předmětnou stavbu a stanovil podmínky pro její provedení.

Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil způsobem shora uvedeným, když zjistil, že se předmětná stavba z důvodu změny parcelace pozemku parc. č. 2760/6. nachází na pozemku parc. č. 2760/70. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Závěry žalovaného, jakož i prvostupňového orgánu, nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce předně namítá, že v rámci odvolání uplatnil námitky podjatosti proti řediteli žalovaného, všem pracovníkům odboru územního plánování a stavebního řádu, jakož i všem pracovníkům odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného, přičemž o těchto námitkách bylo rozhodnuto tak, že byly zamítnuty. Žalovaný poté vydal napadené rozhodnutí před vypršením lhůt pro podání opravných prostředků proti rozhodnutím o námitkách podjatosti, resp. před tím, než bylo o těchto opravných prostředcích příslušnými orgány rozhodnuto. Otázka podjatosti tak nebyla správně vypořádána.

Žalobce dále namítá, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 129 odst. 5 stavebního zákona, neboť na daný případ dopadá § 129 odst. 1 písm. b) stavebního

zákona, a prvostupňový orgán měl proto postupovat podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Dle žalobce prvostupňový orgán nevyhodnotil předložené důkazy (komentované fotografie), jimiž mělo být prokázáno, že stavba byla realizována bez stavebního povolení již v roce 2011.

Žalobce dále namítá, že v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí navrhoval přezkum obsahu koordinovaného závazného stanoviska. Jestliže žalovaný zamítl námitku na základě Sdělení odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 3.4.2015, č.j. KUZL 11864/2015, Dohody o návrhu změny č. 8 územního plánu města Holešova ze dne 1.3.2006 a Stanoviska dotčeného orgánu státní správy ze dne 23.1.2006, č.j. ŽP/986/2006/Šu, žalobce nebyl upozorněn na doplnění těchto podkladů do správního spisu a nebyla mu poskytnuta lhůta k vyjádření k jejich obsahu. Koordinované závazné stanovisko bylo vypracováno k dokumentaci z dubna 2011, přičemž prvostupňový orgán vydal stavební povolení na základě dokumentace ze srpna 2011.

Co se týká hydrogeologického posouzení společnosti GEOTest a.s., žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že občanské sdružení není v řízení legitimováno k námitkám týkajícím se podkladů a posouzení otázek souvisejících s umístněním záměru v oblasti ochranného pásma vodního zdroje. Dle žalobce námitka k posudku GEOTest souvisí se zájmy chráněnými zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“), a žalobce je k ní legitimován, neboť účelem ZOPK je též ochrana vodního zdroje při povolování stavby.

Žalobce dále namítá, že prvostupňový orgán neopatřil závazné stanovisko k vlivu stavby na krajinný ráz. Žalobce upozorňuje, že návrh změny územního plánu byl projednáván v době, kdy § 12 odst. 4 ZOPK nebyl účinný; při projednávání této změny tak nemohly být dohodnuty podmínky ochrany krajinného rázu.

Žalobce konečně namítá, že se správní orgány řádně nevypořádaly s jeho námitkami ohledně souladu stavby s § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006, o obecných požadavcích na využívání území.

V rámci repliky k vyjádření žalovaného žalobce setrval na své žalobní argumentaci a podáním ze dne 28.1.2017 doložil usnesení Ministerstva zemědělství ze dne 12.12.2016, č.j. 57877/2016-15111, jímž byly úřední osoby žalovaného vyloučeny z projednávání a rozhodování ve věci jiné stavby ve Strategické průmyslové zóně Holešov.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření zdůrazňuje, že odvolání proti usnesení o námitce podjatosti nemá odkladný účinek. K tvrzení žalobce, že stavba byla realizována již v roce 2011, žalovaný uvádí, že žalobce tuto skutečnost mohl namítat již v předcházejících řízeních a že o této skutečnosti nebyl učiněn zápis do protokolu o stavu stavby k určitému datu. K namítané nemožnosti žalobce vyjádřit se

k podkladům řízení žalovaný uvádí, že Sdělení o potvrzení koordinovaného závazného stanoviska není nově pořízeným podkladem.

Ke stanovisku dotčeného orgánu ze dne 23.1.2006, č.j. ŽP/989/2006/Šu, a Dohodě o změně č. 8 územního plánu města Holešov žalovaný uvádí, že se jedná o pomocný materiál založený ve správním spisu bez zaevidování pod pořadovým číslem; vztahuje se k platné a účinné změně územního plánu a není třeba se k němu vyjadřovat. Žalobce nadto vznikl až po uplynutí lhůty k podání námitek ke konceptu územního plánu města Holešov. Ke změně projektové dokumentace žalovaný uvádí, že tato změna nemohla ovlivnit správnost koordinovaného závazného stanoviska. K vypořádání námitek proti závaznému stanovisku vodoprávního úřadu a hydrogeologickému posudku GEOTest žalobce dodává, že žalobce není procesně legitimován k podávání námitek ohledně umístění záměru v oblasti ochranného pásma a možného ovlivnění vodního zdroje pitné vody pro obyvatele města Holešova. Předmětem ZOPK je ochrana vod z hlediska zachování cenných hodnot přírody a krajiny, nikoli ochrana vodního zdroje jako zdroje pitné vody člověka.

K námitce absence závazného stanoviska k ochraně krajinného rázu žalovaný dodává, že předmětná stavba dle územního plánu města Holešov spadá do plochy výroby, kde byly dohodnuty podmínky ochrany krajinného rázu. Nadto se jedná o přístavbu k již hotové výrobní hale.

K doloženému usnesení Ministerstva zemědělství ze dne 12.12.2016, č.j. 57877/2016-15111, žalovaný v rámci svého dalšího vyjádření podotýká, že se týká jiné věci. Žalobce proti rozhodnutím o námitkách brojil opravnými prostředky, nicméně nebyl úspěšný.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve věci povolení stavby „Přístavba skladu výrobní haly POKART Holešov“ v opakovaném stavebním řízení. O tom, že se jedná o stavbu situovanou v rámci Strategické průmyslové zóny Holešov, není mezi účastníky řízení sporu.

Žalobce předně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného vypořádání otázky podjatosti. Z ustálené judikatury správních soudů přitom vyplývá, že rozhodnutí o námitce podjatosti je vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu a lze ho napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím

správního orgánu o věci samé (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2017, č.j. 5 As 226/2016-27).

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce v bodě 11 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal podjatost všech úředních osob žalovaného. Žalobce vyjmenoval celkem 67 osob, přičemž žádal, aby v případě, že uvedený seznam osob není kompletní, jej žalovaný rozšířil o aktuálně úřadujícího ředitele kraje či další pracovníky odboru územního plánování a stavebního řádu a odboru životního prostředí a zemědělství krajského úřadu.

Žalobce přitom poukazoval na zájem Zlínského kraje na rychlém rozvoji Strategické průmyslové zóny Holešov z důvodu očekávaných zisků a její medializace. Dále žalobce uváděl, že Zlínský kraj je (či byl) majitelem téměř všech pozemků v průmyslové zóně, které prodává investorům, a má tedy eminentní zájem na výsledku všech uvedených úředních postupů, usiluje o co nejrychlejší získání všech povolení a následně vybudování všech záměrů navrhovaných v zóně, když investoval do zóny nákupem akcií a pozemků, a to i prostřednictvím společnosti Industry Servis ZK, a.s. Žalobce také zdůrazňoval zájem Zlínského kraje na snadném povolení všech staveb z důvodu čerpání veřejných dotací k dobudování průmyslové zóny. Upozorňoval na to, že zaměstnanci kraje, resp. Krajského úřadu Zlínského kraje, kteří by jako úřední osoby ve věci předmětných záměrů vedli posuzování či rozhodování, jsou k zaměstnavateli ve vztahu existenční, služební i kariérní závislosti, mají snahu zaměstnavateli podvědomě vyhovět a žádost o posouzení či rozhodnutí vyřídit v jeho prospěch. Z tohoto důvodu žalobce dovozoval, že žádnou úřední osobu Zlínského kraje nelze považovat za nepodjatou, neboť předpokladem faktického uplatnění zásady rovnosti účastníků řízení a vydání nestranného rozhodnutí je nezávislost úřední osoby k účastníkům řízení.

Žalobce byl výzvou ze dne 19.1.2015, č.j. KUZL 3973/2015, opravenou vyzováním ze dne 3.2.2015, č.j. KUZL 8459/2015, vyzván k doplnění námitky podjatosti, konkrétně k doplnění důkazů svědčících o pravděpodobnosti podjatosti konkrétních osob podílejících se na výkonu pravomoci žalovaného, a to pro zájem na výsledku řízení s ohledem na jejich poměr k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, přičemž žalovaný současně poukázal na rozhodnutí ve věci podjatosti úředních osob Ing. V. K., JUDr. J. H., M. Z., Ing. A. M. a RNDr. A. U. v předcházejícím řízení. Žalobce ve vyjádření k výzvě poukázal na skutečnost, že Zlínský kraj má zájem na rychlém rozvoji Strategické průmyslové zóny Holešov, neboť se jedná o strategickou investici z majetkového i politického hlediska, současně zdůraznil, že ředitel krajského úřadu se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu tím, že rozhoduje o námitkách podjatosti jiných úředních osob, a proto má nejprve být vyřízena námitka podjatosti nadřízené osoby. Upozornil také, že nedisponuje přesvědčivým důkazem o nepřipustném ovlivňování úředních osob žalovaného, avšak s ohledem na jejich existenční, služební a kariérní závislost na Zlínském kraji a potřebu pozitivních zpráv o obsazování Strategické průmyslové zóny Holešov jsou zde důvodné pochyby o jejich nepodjatosti, přičemž v případě tzv. systémového rizika podjatosti postačuje důvodné podezření a možnost pochybností, nikoli konkrétní důkazy týkající se jednotlivých úředních osob.

Žalovaný usnesením ze dne 23.2.2015, č.j. KUZL 12767/2015, přerušil řízení do rozhodnutí o námitkách podjatosti a postoupil příslušným orgánům k projednání a rozhodnutí otázku možné podjatosti ředitele Krajského úřadu Zlínského kraje Ing. V. K., vedoucího odboru životního prostředí a zemědělství RNDr. A. U. a zaměstnankyně téhož odboru JUDr. J. H., vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu Ing. A. M. a referentky oddělení stavebního řádu Mgr. Ing. M. S. O všech uvedených osobách bylo rozhodnuto tak, že nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování v dané věci, a to konkrétně usnesením Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 19.3.2015, č.j. MMR-8089/2015-83/488, o námitce podjatosti ředitele krajského úřadu Ing. V. K., usneseními ředitele Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 31.3.2015, č.j. KUZL 21214/2015, o námitce podjatosti vedoucího odboru životního prostředí a zemědělství RNDr. A. U. a ze dne 31.3.2015, č.j. KUZL 21215/2015, o námitce podjatosti vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu Ing. A. M., usnesením vedoucího odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 1.4.2015, č.j. KUZL 21717/2015, o námitce podjatosti zaměstnankyně odboru životního prostředí a zemědělství JUDr. J. H. a konečně usnesením vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 7.4.2015, č.j. KUZL 22593/2015, o námitce podjatosti referentky oddělení stavebního řádu Mgr. Ing. M. S.

Žalobce brojil proti uvedeným rozhodnutím opravnými prostředky. Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 15.9.2015, č.j. 32522/ENV/15, 676/570/15, bylo změněno usnesení ředitele Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 31.3.2015, č.j. KUZL 21214/2015, a usnesení vedoucího odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 1.4.2015, č.j. KUZL 21717/2015, tak, že se námitka podjatosti RNDr. A. U. a JUDr. J. H. zamítá. Rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20.7.2015, č.j. MMR-18829/2015-83/1349, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení ředitele Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 31.3.2015, č.j. KUZL 21215/2015. Usnesením Ministryně pro místní rozvoj ze dne 4.8.2015, č.j. 15671/2015-31-4, byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 19.3.2015, č.j. MMR-8089/2015-83/488.

Žalovaný k námitce podjatosti v napadeném rozhodnutí na straně 11 uvedl, že *„Platná obecná právní úprava správního řízení sice umožňuje prostřednictvím ustanovení § 14 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 131 odst. 4 správního řádu přenesení příslušnosti rozhodnout v konkrétní věci na jiný orgán, nicméně z ustanovení § 14 odst. 1 a odst. 4 téhož zákona vyplývá, že takový postup je možný jen v případech, kdy jsou z projednávané věci pro podjatost vyloučeny všechny úřední osoby, a to každá individuálně a z konkrétního důvodu, a nikoho dalšího již nelze určit. Z uvedeného vyplývá, že správní řád neumožňuje vyloučení určitého správního orgánu jako celku.“* Dále žalovaný shrnul závěry rozhodnutí ve věci podjatosti konkrétních úředních osob.

Citovaný závěr žalovaného, jakož i jeho předcházející procesní postup, kterým vyřizoval námitku podjatosti všech úředních osob žalovaného, však není správný. Zdejší soud nesouhlasí s tím, že správní řád neumožňuje vyloučení určitého správního orgánu jako celku z rozhodování o konkrétní věci. Není jakýchkoli

pochyb o tom, že žalobce v odvolání uplatnil námitku tzv. systémové podjatosti, neboť namítal, že žádnou úřední osobu žalovaného nelze v poměru k dané věci považovat za nezávislou, přičemž vymezil konkrétní důvody svého názoru, zejména poukazem na zainteresovanost Zlínského kraje na realizaci Strategické průmyslové zóny Holešov. Na možnost systémové podjatosti zdejší soud v obecné rovině ostatně žalovaného upozorňoval již ve svém rozsudku ze dne 3.1.2013, č.j. 62 A 50/2012-252.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

Podle § 14 odst. 3 správního řádu úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

Podle § 14 odst. 4 správního řádu představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4 správního řádu.

Podle § 131 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru, způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.

Zdejší soud v této souvislosti upozorňuje na závěry Nejvyššího správního soudu, že rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012, č.j. 1 As

89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dále v předmětném rozhodnutí dovodil, že „... k pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření, neboť - jak výše vyložil - existence „systémového rizika podjatosti“ je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení. Důvody k uvedenému podezření mohou být nejrůznějšího druhu a nelze je specifikovat jinak než obecnými rysy a představitelnými příklady. Bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Uvedenými skutečnostmi mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počínů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod. Stejně tak uvedenou skutečností může být samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy. Zjevně a bez dalšího pak uvedenými skutečnostmi budou podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu.“. Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 30.1.2008, č.j. 6 As 24/2007-89: „...bylo již v minulosti prejudikováno, že pracovníci obecního (městského) úřadu jsou z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, pokud by měl jejich zaměstnavatel (obec či město) bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydávaného v přenesené působnosti, daný tím, že by se dotýkalo jeho majetku a byl od něho odvislý majetkový přínos pro obec nebo město.“.

Jak dále dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.1.2013, č.j. 1 As 89/2010-152, pochybnosti o nepodjatosti úředních osob orgánu územního samosprávného celku ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, může za určitých okolností vyvolat již jen samotný politický význam či kontroverznost určité stavby, v souvislosti s níž se dané správní řízení vede, aniž by účastník správního řízení musel uvádět nějaké konkrétní skutečnosti, které by relevantním způsobem svědčily o politické „citlivosti“ věci.

Takovým majetkovým a politickým zájmem Zlínského kraje přitom lze na základě skutečností uváděných žalobcem v odvolání a ve vyjádření k výzvě žalovaného ze dne 19.1.2015, č.j. KUZL 3973/2015, oprávněně argumentovat.

Přestože žalobce výslovně namítal podjatost všech úředních osob žalovaného, tedy podjatost žalovaného jako celku, žalovaný předal příslušným správním orgánům k posouzení námitku podjatosti, a to každou zvlášť, týkající se toliko ředitele krajského úřadu, vedoucího odboru životního prostředí a zemědělství,

vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu, právničky odboru životního prostředí a zemědělství a referentky oddělení stavebního řádu. Žalovaný tak pochybil, pokud s námitkou nenaložil jako s námitkou systémové podjatosti všech úředních osob, jak namítal v odvolání žalobce.

S ohledem na skutečnost, že žalobce namítal podjatost všech úředních osob, měl žalovaný námitku systémové podjatosti postoupit k vyřízení nadřízenému správnímu orgánu, tedy příslušnému ministerstvu. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „*V případě akceptování námitky podjatosti proti všem pracovníkům magistrátu (všem úředním osobám podílejícím se na pravomoci správního orgánu) tak nemohl bez dalšího o námitce podjatosti žádný z těchto pracovníků rozhodnout. Rozhodování o námitce podjatosti je totiž založeno na hierarchickém principu [srov. dikci § 14 odst. 2 (in fine) nebo odst. 3 správního řádu], neboť o podjatosti hierarchicky níže postavené úřední osoby rozhoduje úřední osoba postavená výše. Směřuje-li tedy námitka podjatosti proti všem osobám na všech stupních hierarchie, která je limitována nejvyšším stupněm (starostou, v daném případě primátorem města - srov. § 109 odst. 1 zákona o obcích, podle kterého je starosta v čele obecního úřadu starosta, který je služebně nadřízen i tajemníkovi /§ 109 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích/), je nevyhnutelné, že v posledním stupni by musel nejvýše postavený úředník rozhodovat o své vlastní podjatosti, což by bylo v rozporu s výše citovanou zásadou nemo iudex in causa sua. Služebně nadřízená osoba starostovi neexistuje a z toho vyplývá, že rozhodovat tedy bude služebně nadřízený orgán...Ze shora uvedené argumentace ve vztahu ke skutkovým okolnostem posuzované věci vyplývá, že na úrovni magistrátu nebyla osoba, která by mohla o námitce podjatosti všech (ostatních) pracovníků rozhodnout a jediným možným východiskem tak bylo věc předat nadřízenému správnímu orgánu (v tomto případě stěžovateli - viz § 178 správního řádu). Výsledkem takového řízení by bylo rozhodnutí o rozsahu vyloučení (žádný, některý, všichni) úředníků magistrátu, na které by teprve mohl navazovat další postup magistrátu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.4.2013, č.j. 3 As 2/2013-22).*

Zdejší soud tak dospěl k závěru, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí vykazuje významnou procesní vadu související s vypořádáním řádně uplatněné námitky systémové podjatosti, která nepochybně může atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí.

Z těchto důvodů zdejší soud napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, aniž by se mohl zabývat dalšími námitkami proti napadenému rozhodnutí. To nemůže být vnímáno jako útěk zdejšího soudu od věcného posouzení, neboť k tomu lze přistoupit až poté, co je najisto postaveno, že tomuto věcnému posouzení předcházela řádná procesní postup – tu výkon působnosti žalovaného prostřednictvím nepodjatých úředních osob (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2013, č.j. 5 As 43/2011-185).

V dalším řízení bude zapotřebí řádně a v souladu se shora uvedenými východisky předložit námitku podjatosti všech úředních osob žalovaného příslušnému ministerstvu a námitku systémové podjatosti vypořádat nejen procesně

korektním způsobem, nýbrž také obsahově (věcně) řádným a vyčerpávajícím způsobem.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Pokud jde o zaplacený soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření, tak ten nebyl vynaložen důvodně, neboť návrh byl zamítnut. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. července 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu